

Júdás, Péter – árulás, megtagadás

A nagykeddi evangélium már az utolsó vacsora legkomorabb részletét eleveníti fel.

Az emberi közösségeknek sajnos mindig része volt az árulás, meghasonlás, megtagadás. Fiatalabb koromban nagyon megütköztem azon, ha egy híres regényben kitudódott az áruló neve, akár a várvédők között, akár a grundon, vagy ha egyházon belül lett valaki ügynök, besúgó. A megvetés és a gyűlölet hamar véleményt alkotott, de mikor jobban utána olvastam, akkor jöttem rá, hogy mindegyik árulás mögött van egy kisebb tragédia, félelem vagy fenyegetés és kényszerítés, a hit és a biztonság elvesztése.

Jézus, bár előre látta barátai gyengeségét, türelmes és megbocsátó volt, fontosabb volt neki, hogy közössége egyben maradjon, tovább éljen.

Júdás – aki szerette a pénzt és talán szikárius volt, többet várt Jézustól – nem tudott megbirkózni tetteivel.

Péter – a mindig fogadkozó – még fel tudott állni többszöri megbotlásából, és bizalommal indult újra mestere után.

Sokszor úgy vagyunk mi is, mint Péter. Ha nem is követünk el teljes árulást, komoly helyzetben a „kényelmes” tagadást választjuk.

Tegyük fel a kérdést magunknak: táplálom-e nap mint nap a hitem, erősítem-e emberi kapcsolataimat, hogy ne kelljen megtagadni a jézusi utat?

Bognár Péter, Székesfehérvár